

PHẦN 5 - **MẤT !**

- Viết cho ngày 30/04 – ngày mà đất nước Việt Nam đã thực sự Mất -

Đặng Chí Hùng (Danlambao) - Quá khứ đã qua, giờ là lúc nhìn lại quá khứ bằng lăng kính trung thực nhất để trả lại cho lịch sử những gì là của lịch sử. Từ ngày 30/4/1975, cái mất đã mất. Lúc này là lúc chúng ta đứng lên từ quá khứ đổ nát của Dân tộc.

Điều duy nhất an ủi chúng ta đó là chính nhờ cái mất đó mà chúng ta có cái được: Ít nhất là những người miền Bắc như chúng tôi đã được giải phóng bởi sự hi sinh của VNCH để chúng tôi không phải sống như dân Bắc Hàn ngày này. Và cũng nhờ cái mất đó mà người dân ngày nay nhìn nhận rõ Cộng Sản hơn. Để ai còn ảo tưởng về Cộng Sản nhận ra họ sai lầm...

Tôi băn khoăn mãi không biết đặt tựa đề của bài viết số 5 này. Rất may mắn là tôi đã tìm được nhờ âm nhạc. Cảm ơn Nhạc sĩ Lam Phương đã cho tôi và Đồng bào tôi nghe bài hát *Mất* để tôi có thể lấy nó làm tựa đề cho bài viết này. Xin mạn phép Tác giả Lam Phương được sử dụng ngay tựa đề của bài hát với câu hát làm tôi xúc động cho đến giờ phút viết những dòng này "*Em có biết ngày 30 mất nước, ngày chia ly ngày của tù đây...*"

Vâng! Tôi biết rằng Tác giả Lam Phương đã viết bài hát này cho những người dân Việt Nam cộng hòa (VNCH) ngày 30 là ngày mất nước, ngày chia ly, tù đầy của hàng triệu gia đình. Tuy nhiên trên quan điểm của mình tôi cho rằng ngày 30 là ngày đánh dấu cho cái *Mất* của cả Việt Nam chứ không riêng VNCH, đó là: **Mất Tự do, mất Dân tộc và mất cả Tương lai.**

Để đi vào bài này tôi xin khẳng định lại chính Việt Nam Dân chủ Cộng hòa (VNDCCH) là những kẻ thua cuộc chứ không phải "*Bên thắng cuộc*" như tác giả Huy Đức viết, bởi vì bắt đầu kể từ ngày có "*Bên thắng cuộc*" thì Dân tộc Việt Nam: **Mất.**

GIẢI PHÓNG CHO AI ?

Thưa bạn đọc! Trong những phần của loạt bài "*Những sự thật không thể chối bỏ*" và "*Những sự thật cần phải biết*" đã đăng, tôi đã chứng minh được những luận điểm sau đây:

Việt Nam Cộng Hòa không phải là “Ngụy” mà là Thể chế Tự do, Dân chủ, biết lo cho đời sống nhân dân dầu rằng còn nhiều khiếm khuyết cần thời gian sửa đổi.

Chính họ là nạn nhân của chính sách “ngậm máu phun người” của Đảng Cộng Sản Việt Nam. Những Người Lính VNCH đã ngã xuống vì họ ngã cho Chính nghĩa và Tự do của nhân dân. Chính VNDCCH là **Ngụy** khi đánh thuê cho Liên Xô, Trung Cộng (lời ông cựu Tổng Bí Thư Lê Duẩn).

VNCH đã bị chính sách khủng bố của Đảng Cộng Sản núp dưới danh nghĩa “Nổi dậy” để khủng bố nhân dân, phá hoại cuộc sống yên bình của VNCH.

Thông qua mỹ từ “*Giải phóng*”, Đảng Cộng Sản Việt Nam và ông Hồ đã tiến hành “nướng dân đen trên ngọn lửa hung tàn”, cưỡng chiếm một nước có chủ quyền hợp pháp nhằm đạt mục đích quyền lực, cho Thể giới Cộng Sản và cho kẻ chủ mưu thôn tính Việt Nam: Trung Cộng.

Như vậy thì sự thật về giải phóng đã rõ ràng, không phải là giải phóng cho nhân dân một nước có nền kinh tế, văn hóa, đời sống chính trị hơn hẳn nước khác. Giải phóng ở đây thực chất là giải phóng cho chính những người dân VNDCCH để họ thấy được bản chất láo lếu của Cộng Sản cũng như cho đất nước Việt Nam không phải như Bắc Hàn. Để minh chứng cho điều này tôi xin trình bày những luận điểm sau đây:

Thứ nhất, tại Văn kiện Đại hội Đảng lần thứ 3 năm 1993 của Đảng Cộng Sản Việt Nam, trang 49 có viết *“Nhờ có được vũ khí và cơ sở vật chất của chế độ Sài Gòn để lại mà chúng ta có thể nói là có sự vượt bậc tiến bộ về vũ khí cũng như giải quyết đời sống nhân dân bớt khó khăn sau nhiều năm chiến tranh. Cũng vì điều này mà bọn phản động lưu vong ở hải ngoại tuyên truyền chúng ta thôn tính Lào và Campuchia, chúng ví Quân đội chúng ta như kẻ khổng lồ đi liên minh với 2 kẻ tỷ hon không nhằm mục đích thôn tính Lào và Campuchia...”*

Như vậy qua đoạn trích trên ta thấy gì? Đó là Đảng Cộng Sản đã thừa nhận với nhau rằng “nhờ” có tài nguyên, vũ khí và kinh tế VNCH thì nước Việt Nam của các ông đỉnh cao trí tuệ mới “bớt khó khăn”. Thì ra là giải phóng ngược kiểu này vậy sao? Ai giải phóng cho ai hồi các vị Lão thành Cách mạng?

Thứ hai, khi tiến hành “Giải phóng miền Nam”, Đảng Cộng Sản Việt Nam không chỉ bị chi phối bởi Liên Xô mà còn chịu nhiều tác động từ Đảng Cộng Sản Trung Quốc.

Chính trong cuốn sách *“Sự thật về quan hệ Việt Nam - Trung Quốc trong 30 năm qua”* của Nhà xuất bản Sự Thật công bố 14/10/1979, phụ trách bản thảo đưa in là Phạm Xuyên và Đinh Lai có đoạn: *“Tháng 8 năm 1965, tại cuộc họp Bộ Chính Trị BCH Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc, ông Mao Trạch Đông tuyên bố: “Chúng ta phải giành cho được Đông Nam Á, gồm cả Miền Nam Việt Nam, Thailand, Miến Điện, Malaysia, Singapore... Một vùng như Đông Nam Á rất giàu, ở đây có nhiều khoáng sản, xứng đáng với sự tốn kém cần thiết để chiếm lấy”.*

Thông tin này đã được chính Đảng Cộng Sản thừa nhận trên website của mình:

<http://www.vnmilitaryhistory.net/index.php?topic=9915.0>

Vậy sự thật ở đây là VNDCCH giải phóng cho chính họ và Trung Cộng đang khát tài nguyên hay cho nhân dân? Nhân dân Việt Nam được gì từ cuộc chiến tranh đó? Không! Hoàn toàn là không được gì.

Cũng cuốn sách này trang 53 còn có đoạn cho thấy dã tâm của Cộng Sản Việt Nam tiếp tay cho Trung Cộng. Tại trang này có đăng nguyên văn nội dung lãnh đạo Đảng Cộng sản Việt Nam trả lời ông Đặng Tiểu Bình hồi năm 1966, như sau: *"Sự nhiệt tình của một nước XHCN, với một nước XHCN khác là xuất phát từ tinh thần Quốc tế Vô sản. Chúng tôi không bao giờ nghĩ nhiệt tâm là có hại. Nếu các Đồng chí nhiệt tâm giúp đỡ thì chúng tôi có thể đỡ hy sinh 2-3 triệu người... Miền Nam chúng tôi sẽ chống Mỹ đến cùng và chúng tôi vẫn giữ vững tinh thần quốc tế vô sản".*

Ở trang 73 của tác phẩm này, những người Cộng Sản Việt Nam đã cay đắng thú nhận: *"Những người cầm quyền Trung Quốc, xuất phát từ lợi ích dân tộc, họ có giúp Việt Nam khi nhân dân Việt Nam chiến đấu chống Mỹ, nhưng cũng xuất phát từ lợi ích dân tộc, họ không muốn Việt Nam thắng Mỹ và trở nên mạnh, mà chỉ muốn Việt Nam yếu, lệ thuộc Trung Quốc... Họ lợi dụng xương máu của nhân dân Việt Nam để buôn bán với Mỹ... Họ muốn chia rẽ Việt Nam với Liên Xô và các nước XHCN khác".*

Thứ ba, một tài liệu được lưu trữ ở Trung tâm Wilson - Hoa Kỳ cho thấy, trong cuộc họp với Mao Trạch Đông hồi năm 1970, ông Lê Duẩn đã cho ông Mao Trạch Đông biết, Việt Nam đang trường kỳ kháng chiến chống Mỹ là vì Trung Quốc. Ông Lê Duẩn đã nói, nguyên văn như sau: *"Tại sao chúng tôi giữ lập trường bền bỉ chiến đấu cho một cuộc chiến kéo dài, đặc biệt trường kỳ kháng chiến ở miền Nam? Tại sao chúng tôi dám trường kỳ kháng chiến? Chủ yếu là vì chúng tôi phụ thuộc vào công việc của Mao Chủ tịch... Chúng tôi có thể tiếp tục chiến đấu, đó là vì Mao Chủ Tịch đã nói rằng 700 triệu người Trung Quốc đang ủng hộ nhân dân Việt Nam một cách vững chắc".*

Như vậy thì giải phóng miền Nam cho ai? Cho Việt Nam hay cho Trung Cộng? Bạn đọc hẳn đã tìm ra câu trả lời.

Thứ tư, trong cuốn sách của tác giả Hà Cẩn (Viện văn học Trung quốc), đó là cuốn sách được in năm 1997 và tái bản năm 2000 với tiêu đề tạm dịch sang tiếng Việt: *"Mao Chủ Tịch của tôi"* bởi nhà Xuất bản Trung ương Trung Quốc. Cuốn sách dày 438 trang có đoạn ở trang 154 nói về quan hệ với Việt Nam. Đoạn đó tạm dịch như sau:

"Việt Nam sẽ chỉ yếu đi nếu họ cứ tiếp tục chiến tranh và bất ổn liên miên. Trung Hoa tin rằng Hồ Chủ Tịch biết điều này chỉ có lợi cho chúng ta. Nhưng Mao Chủ Tịch cũng tin tưởng Hồ Chủ Tịch sẽ làm đúng nghĩa vụ của mình."

Ở đây tác giả Hà Cẩn khẳng định ông Hồ và ông Mao đều hiểu rõ về nhau. Nhưng ông Hồ được ông Mao tin tưởng *"sẽ làm đúng nghĩa vụ"*. Nghĩa vụ đó là gì? Đó chính là việc thực hiện âm mưu làm suy yếu nội lực Việt Nam. Rõ ràng ông Hồ đã được ông Mao giao cho nhiệm vụ cần phải thực hiện để làm suy yếu Việt Nam và ông Hồ do tham quyền lực (nếu thắng) và cũng để thực hiện nhiệm vụ của mình đã gây cho Việt Nam biết bao đau thương trong chiến

tranh Nam Bắc. (Xin xem thêm "[Những sự thật không thể chối bỏ phần 10](#)"). Vậy "Giải phóng" cũng là một trong nhiệm vụ mà ông Hồ và Đảng Cộng Sản thực hiện cho quyền lợi của mình và Trung Cộng mà thôi.

Thứ năm, cuốn sách "MAO: The Unknown Story" - Sách được phát hành năm 2005 do hai nhà xuất bản Anchor Books và Random House của tác giả Jung Chang và Jon Halliday trang 470 viết: "[Có một nơi gần Trung Quốc, nơi đã có người Mỹ, đó là Việt Nam. Cuối năm 1963, miền Nam Việt Nam có khoảng 15,000 Cố vấn Quân sự Mỹ. Kế hoạch của Mao là tạo tình huống làm cho Mỹ phải gửi thêm quân đội vào miền Nam, ngay cả có thể xâm chiếm miền Bắc giáp giới với Trung quốc.](#)"

Qua đây ta có thể thấy gì? Đó là Mao và Trung Cộng đâu phải sai Hồ chí Minh và Đảng Cộng Sản Việt Nam "Giải phóng" cho nhân dân Miền Nam Việt Nam mà chỉ là cuộc chơi của Trung Cộng với Mỹ và nhân dân Việt Nam là con tốt thí thông qua con rối: Đảng Cộng Sản Việt Nam.

Thứ 6, qua phần 2 của "[Những sự thật không thể chối bỏ](#)" và phần 2 của "[Những sự thật cần phải biết](#)" tôi đã chứng minh VNCH đâu cần ai giải phóng cho mình? Chẳng lẽ giải phóng ngược? Sự thật là qua những câu chuyện mà ai cũng thấy về sự chênh lệch văn minh sau ngày 30 tháng 4 đã cho thấy những gì tôi nói là chính xác. Dẫn chứng này chỉ xin nhắc lại câu của bà Dương Thu Hương - một người đi "giải phóng" người khác: "[30 tháng 4 năm 75, nền văn minh đã thua chế độ man rợ](#)". Xin nói rõ từ "thua" này tôi đã giải thích rõ ở bài 1 "[Những sự thật cần phải biết](#)" đó là - chính VNDCCH đã được "Giải phóng" bởi VNCH.

Thứ 7, cuốn sách "365 ngày ở Việt Nam" của nhóm công tác do Liên Xô chỉ đạo trong năm 1975 tại Việt Nam đã được giải mật năm 2008 cho biết tại trang 69 "[Chúng ta đã thắng Mỹ nhưng người dân miền Nam không chào đón những người anh miền Bắc của chúng ta trên chính quê hương miền Nam của họ...](#)" Thì ra nhân dân miền Nam sau cái ngày "Giải phóng" ấy đâu có chào đón người giải phóng cho họ. Chính bởi nhân dân VNCH không cần ai giải phóng cho mình cả.

Thứ 8, cho đến nay Đảng Cộng Sản chưa chịu thừa nhận họ thất bại hoàn toàn trong công cuộc "xây dựng Xã hội Chủ nghĩa". Tuy nhiên như lời Ts. Cù Huy Hà Vũ đã phát biểu với VOA rằng: "[Như chúng ta đã thấy, Chủ nghĩa Cộng sản dưới màu sắc Chủ nghĩa Xã hội chưa bao giờ là một hiện thực ở Việt Nam bởi cho đến ngày hôm nay hệ tư tưởng ấy vẫn chỉ là "định hướng" như chính ban lãnh đạo Cộng Sản Việt Nam thừa nhận. Nói cách khác, tính ưu việt hay hơn hẳn của Chủ nghĩa Xã hội so với Chủ nghĩa Tư Bản mà Hoa Kỳ đại diện chưa bao giờ được chứng minh ở Việt Nam nên sẽ là quàng xiên khi nói rằng bên chiến thắng trong cuộc chiến tranh Việt Nam là hệ tư tưởng Cộng Sản. Sự sụp đổ ngoạn mục của Liên Xô và phe Xã hội Chủ nghĩa ở Đông Âu vào cuối những năm 80 của thế kỷ trước chỉ có thể xác nhận quan điểm này của tôi.](#)" thì Đảng Cộng Sản chính là những kẻ thua cuộc, những kẻ được VNCH giải phóng. (<http://m.voatiengviet.com/a/862106.html>)

MẮT !

Thực tế cho đến nay thì chúng ta đều biết Đảng Cộng Sản Việt Nam và Hồ Chí Minh chỉ là con rối trong tay Cộng Sản Quốc tế và đặc biệt là tay sai cho Trung Cộng giày xéo đất nước. Chính vì thế chúng ta - toàn thể Việt Nam chứ không riêng gì VNCH đã mất, mất rất nhiều thứ kể từ ngày 30/4/1975 đó. Vậy chúng ta mất gì?

Thứ nhất, chúng ta mất biển đảo (Hoàng Sa và Trường Sa) mà điển hình là các hành động vây bắt tàu cá của ngư dân Việt Nam.

Thứ hai, chúng ta đang mất dần các vị trí chiến lược như Tây Nguyên và trong quá khứ đã mất cho Trung Cộng: Ải Nam quan, Thác Bản Giốc, Bãi đá Tục Lãm.

Thứ ba, rồi chúng ta sẽ mất nước không phải bắt đầu từ Hiệp ước Thành Đô mà chính xác từ năm 1953 mà ngày 30/4 là cái mốc thể hiện toàn nước Việt Nam dần về tay Trung Cộng (luận điểm này tôi sẽ công bố ở một bài gần đây khi đầy đủ tài liệu).

Thứ tư, chúng ta mất tự do: biểu tình của dân oan mất đất bị đàn áp, đàn áp người yêu nước (Nhạc sĩ Việt Khang, Blogger Điếu Cày... là những ví dụ điển hình)

Thứ năm, chúng ta đang bị Đảng Cộng Sản lừa mị bởi chiêu trò "phát triển kinh tế" bằng những đồng vốn đi vay để làm giàu túi quan tham.

Thứ sáu, chúng ta mất niềm tin, dân khí sau nhiều năm bị cộng sản tiến hành chính sách ngu dân.

...

Còn rất, rất nhiều thứ mất mà chúng ta có thể lấy ngày 30 tháng 4 năm 1975 làm cái mốc chỉ dấu. Đúng như Nhạc sĩ Lam Phương đã viết "*Ngày của chia ly ngày của tù đầy*". Những Quân Dân Cán Chính VNCH đã là những người mất trước hết vì họ là những nạn nhân của cái gọi là giải phóng với vạn người chết trong lao tù và làm môi cho những ơn sủng dữ Biển Đông.

Sau đó là cũng kể từ ngày đó cả nước Việt Nam mất, mất dần mòn, mất tất cả vào tay Cộng Sản khát máu và Trung Cộng bá quyền.

*Ba mươi là ngày chia ly
Là ngày tang tóc hai miền Việt Nam
Ai làm cho mẹ lắm than?
Là loài Cộng phỉ, là bầy vong nô
Tại vì nô lệ Trung Xô
Phơi thân người Việt, hoang tàn nước non
Sau này muôn lớp cháu con
Hồn căm muôn thuở, nước nào rửa đây?
Mong rằng sông núi cỏ cây
Hồn thiêng Dân tộc phơi bày trắng đen...*

(ĐCH)

KẾT LUẬN

Quá khứ đã qua, giờ là lúc nhìn lại quá khứ bằng lăng kính trung thực nhất để trả lại cho lịch sử những gì là của lịch sử. Từ ngày 30/4/1975, cái mất đã mất. Lúc này là lúc chúng ta đứng lên từ quá khứ đổ nát của Dân tộc.

Điều duy nhất an ủi chúng ta đó là chính nhờ cái mất đó mà chúng ta có cái được: Ít nhất là những người miền Bắc như chúng tôi đã được giải phóng bởi sự hi sinh của VNCH để chúng tôi không phải sống như dân Bắc Hàn ngày này. Và cũng nhờ cái mất đó mà người dân ngày nay nhìn nhận rõ Cộng Sản hơn. Để ai còn ảo tưởng về Cộng Sản nhận ra họ sai lầm. Người Mỹ đã cho ta thấy muốn thắng Cộng Sản phải cho Cộng Sản tạm thời thắng.

Tuy vậy người mà chúng ta phải cảm ơn là những Người lính VNCH, những con dân VNCH vì chính họ đã hi sinh, đã mất cho những cái được ngày hôm nay và tương lai. Không có họ thì Việt Nam cũng chỉ là Bắc Hàn không hơn không kém. Và họ xứng đáng với biểu tượng đã "phải thua" để cho toàn Dân tộc Việt Nam "sẽ thắng" trong cuộc chiến chống Cộng Sản sau này.

Ôi ! 30/4 - Ngày của triệu người buồn, ngày mà đất nước Việt Nam **Mất** quá nhiều.

25/04/2013

Đặng Chí Hùng

danlambaovn.blogspot.com